

JENÍČEK V ŘÍŠI POHÁDEK

Tatabáňské hornické divadlo předvedlo se svým mladým kolektivem představení, které využitím lidových motivů, jejich přenosem do podmínek dramatického díla asi připomene vzdálené úslí našeho E. F. Buriana nebo Jindřicha Honzla. Jejich představení, založené na velmi dobré pohybové přípravě souboru jako celku, si může dovést právě do této složky položit hlavní důraz při inscenování. Pokud znalost cizí řeči nedovoluje poznat všechny odstíny hry, napomáhá spolu s pohybovou složkou také složka výtvarná k umocnění hlavní myšlenky a celého děje. Pohybová stylizace nám vymezuje charakter postavy doprovází s velkou fantazií hlavní situace, konflikty. Jistotou nedůslednost lze sledovat ve stylizaci výtvarné, zvláště v kostýmech, kde je často vidět nejednotné vzhledy stylizačního záměru. Pokud lze soudit (odpovědně) tvrzení lze bez znalosti jazyka těžko prohlásit) text výběrem

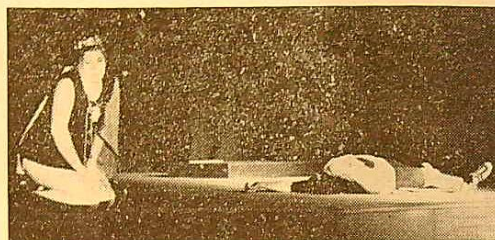

a spojením motivů i režijním pojetím, přináší nadhled, parafrazu tradičního pojetí pohádkového prvku. Jako celek Běla Ellés záměrně odhrozočňuje hrdiny příběhu. Lze si cenit toho, jak mladí herci své jednání přesně pointují. Mnohem hůře dopadají režijní závery jednotlivých obrazů, které nejsou kompozičně účinně vybudované. Také jsou značně technicky nejisté ve světlech. Tatabáňské hornické jeviště nás přesvědčilo, že je možné přivést na amatérské jeviště fantazii jako základní prvek a předpoklad tvorby. Uplatňuje ji na vlastních textech, které zřejmě dobře vycítují potřeby souboru v určité etapě vývoje. To je zvláště nutné podtrhnout a uvést jako příklad pro nás, kdy tomu u mnoha našich souborů tak není.

V paměti zůstávají spíše výkony mužské než ženské. Je to především proto, že zde se funkčně uplatňuje vazba pohybu a grimasy ve vzájemném ovládnutí. Režisér, a to pokračujeme již v naznačené myšlence v jiné souvislosti — nedotváří některé body vy-

cházející ze situace. Dokladem toho je závěrečná scéna Jeníčka po návratu domů. Příčina tkví v nepřehledném a negradovaném vrstvení motivu, který se náhle obrací v nečekanou pointu. To jsou již úvahy směřující na půdu analytických úvah o principech komického a jdou mimo rámec článku. Hornické tatabáňské divadlo přineslo nesporný divácký zážitek, dosažený složitou a namáhavou tvůrčí cestou, smyslem pro komediální nadhled.

Petr Průša

Snímek z inscenace maďarského souboru v jehož repertoáru se objevuje i zajímavá francouzská hra Král Ubu

Vydařená volná tribuna?

Máme za sebou druhou volnou tribunu. Je to dobře. První poločas opět patřil porotě. Dr. Marian Mikola se ve svém projevu obíral především osobností Julia Barč-Ivana a jeho dílem. Upozornil na filosoficko-meditativní charakter jeho dramatiky a na obtíže spojené s jejím jevištním ztvárněním. Z jeho slov i diskuse a hlavně ze samotného představení hry Dva vyplývá, že tomuto typu dramatického díla odpovídají v dnešní době spíše umělecké prostředky televize než divadla. Dr. Rudolf Rouček opět předvedl ukázkou důkladného rozboru. Ale jakoby se obával šermířského umění plzeňských, hovořil téměř výhradně v superlativě a jen aby se někomu, zmínil se drobných závadách na kráse Staré historie. Dr. Zdeněk Dopita svůj referát koncipoval jako školení na téma: „Jak inscenovat klasiky“. Z představení Matky vyzvihl práci režiséra, ocenil jeho osobitý pohled na klasické dílo, zdůraznil jeho netradiční a nekonvenční prostředky, aniž však ve všech případech kriticky zhodnotil jejich funkčnost.

V části vyhrazené diskusi se Olga Lichardová a několik má-

lo jedinců marně snažili pronutit v přítomných touhu rozdělit se s ostatními o dojmy, které v nich tato tří představení zanechala.

Pouze dr. Antona Kreta inspirovala, aby celému plénu položil otázku: „Jaký smysl má naše divadelní činnost?“

(kr)

představujeme patry ● představujeme patry ● představ

TEPNA 10 HRONOV

V případě, že bychom chtěli charakterizovat oblast Hronovska, museli bychom se zamyslet i nad jejím průmyslovým složením. A to už proto, že při vstupu do kteréhokoliv města v označeném okruhu nás upoutají komíny továren a velké prostory zasklených střešních konstrukcí. Když nám byl umožněn pohled shora, uviděli bychom vyrovnané řady strojů, které na principu specifických technologií vyrábějí textilie k mnohému použití, či dovození. Ano, je to právě textilní průmysl, který dominuje v celém náhodském okrese. Nejmladším textilním závodem v okruhu velkého Hronova je Tepna 10 — pestrá tkalcovna a barevna. S jejími výrobky se spíše setkáváme při cestách za hranicí, než na domácím trhu, protože plných 70 % jich tam

expedujeme. Jsou to převážně košiloviny a látkoviny na lehké dámské odívání. A tak pestré látky z bavlny a polyesteru dělají čest nejen Hronovu, ale i celé naší republice. V závodě Tepna 10 se nesoustřeďují jen na výrobu. Zabývají se, velice odpovědně, i nedostatky a problémy ve svém městě. Svou pomoc nabízí závod vždy včas a v plné míře. Nejnak tomu je v průběhu Jiráskových Hronovů. Od roku uvedení objektu do provozu přejímá závod každoročně patronátní péči vždy o jeden hrající soubor. V tom letošním pečují o divadelní soubor „Železničar“ ze Spišské Nové Vsi. Je to soubor, který uzavírá svým vystoupením letošního ročník Jiráskova Hronova a závod Tepna 10 jako poslední dovršuje vklad patronátních závodů přehlídce.

DOJMY Z LETOŠNÍHO HRONOVA

ZÁJEM ● NADŠENÍ ● KRÁSA ● MLÁDÍ ● POEZIE ● ZÁJEM ● NADŠENÍ

Ve chvíli, kdy se celostátní přehlídka amatérského divadla, která má nejen svou dlouhou tradici, ale i ve světovém měřítku primát, chýlí ke konci, nastává chvíle, kdy se zvažuje, co letošní Hronov přinesl, v čem se lišil a v čem zase splynul s předcházejícími ročníky. Měl jsem jako jeden z účastníků poroty nejen povinnost, ale i upřímný zájem být při všech akcích, a to nejen na představeních, volných tribunách a přednášce o Klicperovi, Nemo-hu dobře odpovědět na to, v čem byl letošní Hronov nový z toho prostého důvodu, že jsem se tu letos ocitl shodou okolností poprvé. Nicméně jsem byl skutečně překvapen v prvé řadě spontaneitou zájmu a vnitřním entusiasmem pracovníků amatérského divadla, které dává jednotlivcům poznat tu zvláštní tvůrčí radost přinášet v oblasti umění něco svého, třebaš skromného, něco, co by se ve volném čase stalo nejen jejich koníčkem, ale i clevědomou společenskou činností. A pak ten u profesionálů nezvyklý zájem o práci druhých, vždyť do Hronova, této Melky ochotníků, přijíždějí členové souborů, třebaže se sem letos s vlastním představením nedostali, přijíždějí se podívat na práci těch šťastnějších kolegů, ne s trpkostí a závistí, ale s upřímnou snahou poznat, v čem jsou dál, popovídat si, sdílet si své dramaturgické zkušenosti. Co všechno se zde během jednoho týdne odehrává — a to nejen na volných tribunách — ale kdekoli, ať už v sklenice piva, u vody nebo i v hloučku na ulici, všude se hodnotí představení a od toho se přechází dál k úvahám, které vždy nějak souvisí s prací v amatérském divadle.

INSCENACE

Viděli jsme ietos řadu zajímavých představení — česká klasika byla zastupena jednak komedií Klicperovou a Zeyerovou, jednak Čapkovou Matkou. Tyto inscenace přes drobné uhrady prokázaly životnost naší klasiky, ale i snahu amatérských souborů hledat v realizaci klasiky nové inscenační podněty. Byla tu představení herecky celkem vyrovnaná jako v případě Zahradníka Šolaj přebíde (hodiny) v provedení souboru ze Spišské Nové

Vsi, stejně jako představení, kde dominoval především jeden herecký výkon jako tomu bylo u ústecké Vassy Železnové s pozoruhodným výkonem Evy Čejchanové v úloze titulní. Totéž platí i o výkonu Ludmily Čápkové v kroměřížské inscenaci Čapkovy Matky, která rovněž převyšovala své spoluhráče, i když zde byla navíc vý-

Roštára a Margaréty Lopatové ze Zahradníkovy hry — by snesla profesionální měřítka, dokonce by v mnohém mohla profesionály i inspirovat. Přece však je problém zpravidla v tom, že amatérský soubor už nedisponeje tolika výraznými osobnostmi, aby mohl obsadit celou galerii postav u her, kde by to bylo žádoucí, že se někde

sevěnou dramatickou stavbu spočívající na ústředním konfliktu sledem více méně volně napojených situací. Mnozí jsme neni možnost poprvé oří: poznat významného slovenského dramatika Julia Barč-Ivana, jehož dílo zde bylo shodou o-

PODNETY

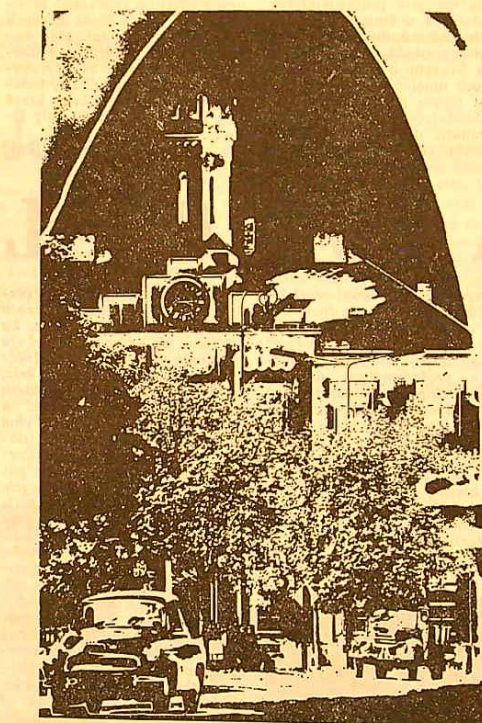
kolností reprezentováno dvěma tituly, i když bohužel Bratislavské představení jeho hry Dva v interpretaci spíše zatemnilo myšlenkové kvality dramatického textu, než by je osvětlilo ozvlášťujícím inscenačním pohledem.

Všem akcím dominoval nejen spontánní zájem souborů, ale i krajských činitelů a stranicových funkcionářů, příkladná byla i péče MěstNV Hronova o průběh festivalu. „Hronov“ — to nejsou jenom představení a jejich hodnocení, to je vše od nezapomenutelného Ohně přátelství, kdy se v předvečer zahájení manifestuje v průvodu s pochodními družba přítomných, je to i pocta hronovskému rodákovi Aloisi Jiráskovi. Bude třeba se v nejbližší době znovu o Jirásku poprat, obhájit na jedné straně jeho dílo před těmi, kteří v nedávných

POZORNOST

letech se pokoušeli význam jeho díla znevážit, ale na druhé straně se nelze spoléhat jen na opakování dosavadní inscenační tradice v mnohém poplatné době minulosti a navíc zplošťující uměleckou hodnotu Jiráskových děl. Bylo by dobře, kdyby snaha o inscenační rehabilitaci Jiráskova díla, která na nás čeká, našla svou živnou půdu i zde na Hronově. Je třeba nalézt inscenační klíč k jeho dílu, aby piné rezonovalo v dnešním publiku, aby jeviště promlouvalo jazykem dnešního scénického vidění a přitom nesetřelo patinu Jiráskovského rukopisu, kterou však musí vyjadřit v nových stylových dimenzích.

Vzhledem k tomu, že je Hronov výsledkem mezikrajských soutěží, nelze zde budovat cílevědomou dramaturgii jako je tomu v divadlech při přípravě sezónních dramaturgických plánů. I když budeme mít na zřeteli určité dramaturgické pro-

razným přínosem také složka režijní a výtvarná. Překvapila mě celkově poměrně značná úroveň většiny představení, i když i tady byly patrné jisté rozdíly v technickém vedení inscenací, v hereckých dispozicích i v dalších složkách. Ukazuje se, že řada výkonů — jako v případě Evy Čejchanové, Ludmily Čápkové, ale i Slávky Trčkové, Heleny Frickové a Štěpána Maroviče z plzeňského představení Staré historie, Lad.

musí alespoň spokojit s uspokojivým typovým obsazením a někde se nepodaří ani to.

Letošní Hronov přinesl ovšem i podněty dramaturgické. Ukázal na jedné straně jak pevnou součástí se stala sovětská klasika i to jak působivá je citová i myšlenková rovina Zahradníkovy novinky, přestože zde jsou jisté problémy v nesourodosti dramatických komplexů staré a mladé generace, nehledě na uvolněnou formu, nahrazující

porce, přece souhrn titulů bude vždy poznamenán do jisté míry skutečností, že jde o přehledku, kde prvofadým vedí-

DOJMY

kem při výběru je umělecká kvalita jednotlivých inscenací. I tak by měla být hronovská

přehlídka obrazem dramaturgických snah určitých souborů a zároveň by měla korespondovat i nadále se snahami, které dnes sledujeme v našem profesionálním divadelnictví. Záměr bylo vždy amatérské divadlo v dramaturgii spíše krok za profesionály, bylo by dobré, kdyby v budoucnu i v této oblasti vznikala jistá iniciativa jak v přehodnocování takových klasických textů — a to se například nabízí právě v dramatickém díle Klepceřov — které se na profesionální jeviště dostane zřídka nebo vůbec ne, tak v hledání cesty k uvádění soudobých her, k čemuž zatím ještě nebylo dáno mnoho předpokladů.

Ozvaly se zde několikrát stesky na nezáměr profesionálních divadelníků o činnost amatérských souborů. Bude myslím i jedním z úkolů, který stojí i před Svazem českých dramatických umělců, vybudovat určitou formu spolupráce, ať už prostřednictvím uměleckých patronátů, což se někde už osvědčilo, tak výměnnými ná-

stěvkami a besedami mezi profesionály a ochotníky, které by mohly přinést jistě řadu dalších podnětů.

Prožít týden v Hronově na přehlídce je bohatou událostí nabitou množstvím silných do-

VÝHLEDY

jmů. Teď už chápu, proč se sem všichni tak rádi vraceli, proč nelitují věnovat na Hronov část své dovolené. Je to skutečně radost pohledět, jak se zde zájem neomezuje jen na určitou generaci, jak je stejně výrazný u generace nejstarší jako u mladých, kteří sem třeba přijíždějí poprvé. Svědčí o tom nejen všechna vyprodaná představení a bohatá účast na všech diskusích a besedách, ale i neustále rozvíjená družba souborů s patronátními závody, společné výlety do okolí i ty tisíce navázaných přátelství, které pak mnohdy trvají po celý život.

RUDOLF ROUČEK

KTO SA BOJÍ CHALUPKU?

Ba dajme si hned otázku širší: kto sa bojí vlastnej klasičky? A nie je to otázka rečnícka. Rovnako slovenské, ako aj české, a rovnako profesionálne, ako aj ochotnícke divadlo v Čechách a na Slovensku prestali systematicky a hojne dotvárat súčasné divadlo zo zdrojov, bez ktorých každá národná kultúra hypnie — zo starých zdrojov domáci.

Súčasný pokus o obnovenie kontaktov s klieperovskou tradíciou v Čechách a nasmelý minuloročný experiment činohry SND s uvedením Chalupkových frašiek, by mali byť oveľa na-

liehavejšou výzvou všetkým českým a slovenským divadlám, než za aké sa obidva počínajú v skutočnosti vydávali. Keď sa človek letmo pozrie na repertoár profesionálnych divadiel na nasledujúcu sezónu, nájde v nich iba ojedinelý prejav dobrej vôle a — to dnes znejú trochu staromilsky — možno aj národnej hrdosť. Pritom si vonkoncom nemyslíme, že absencia klasičky na našich javiskách je dôsledkom iba subjektívnych vplyvov.

Staršia slovenská dramatika neopľúva takým počtom autorov a hier, ako je tomu napri-

klad v sesterskej klasičke českých. Má však jedného svojho „mohutného hrdku“ tvorcov, ku ktorým sa divadla utiekajú spravidla vždy v čase najväčších národných rozletoch a kríz, teda v čase krajne vyplnennom pre národ aj jednotlivce. A takto sa jedná rozletovej vlna klasickej drámy zjavila na slovenských javiskách v čase druhej „národnej obrody“ — v po vojnových rokoch päťdesiatych. Tam sa zároveň uskutočnila najdôstojnejšia selekcia, ten najdôstojnejší dramaturgický preber: osvedčil sa komédie Jonáša Záborského a dramati- zácia Dvoch dní v Chujaev, ale neprerazili (zatiaľ) jeho historické tragédie; uplatnil sa národno-buditeľský veseloherný repertoár Palárikov (Dobrodružstvo pri obžinkoch, Dro- tář, Inkognito) a trefné spoločenské satiry, celovečerné aj jednoaktové hry Jána Chalupku (Kocúrko, Juvelir, Trasorítka, Všetko naopak a i.). Minoritárny úspech mali (a dnes sa opäť uravajú na ochotnícke i profesionálne javiská) hry Jozefa Gregora Tajovského Ženský zákon a Stalky — zmätky a jednoaktovky Matka, Hrih a V službe. Podobne pochodili aj dve diela spisovateľa Vladimíra Hurbana-Vladimírova Záveje a Zem (obidve sa odhrávajú vo zvláštnom etnickom prostredí dolnozemskej Slóvakov). A zvláštnu renesanciu prežili aj

komédie a satirické hry Ivana Stodolu (Jožko Púček, Čaj u pana senátora), najmä však jeho národné hry Bačova žena a Marina Havranová. Ale nevrátili sa už na javiská niektoré jeho bezprostredne po vojne napísané hry (Bánsnik a smrť, Kde bolo tam bolo...).

Kto sa tedy bojí klasickej odkazu? Divák nie: ten svojich obľúbených autorov nezradil. Naše divadlá? Tie majú často priam chorobný príklon k módnosti: aj klasiku hrajú najčastejšie iba vtedy, keď sa stane módnou, keď — ako sa vraví — letí svetom.

Ale niekto začať musí. Do konca niekto musí upozorniť aj na to, že dobré dielo môže zároveň zodpovedať aj módnym predstavám, aj keď tomu, kto na to prvý upozorní, nemuselo ísť o módnosť práve tak, ako o ňu nešlo autorovi diela. A keďže máme dobré skúsenosti s tým, že s podobnými podnetmi príšlo neraz práve ochotnícke divadlo, chceli sme touto úvahou upozorniť jeho reprezentantov na takúto skutočnosť: veľká príležitosť obnoviť dobré tradície a s tým trebárs zaviesť novú módu (hoci o ňu vonkoncom nejde) poskytuje aj nepočetné dramatické dielo slovenskej proveniencie devätnásteho a nášho storočia.

Lebo veď — kto by sa vlastne Chalupku bál?

—akr—

POHLEDY A VÝHLEDY

Pokračování ze str. 1.

prosadí naprosto jednoznačně v otázkách pomoci souborům a poskytování společenské příležitosti k jejich práci. Co si v atmosféře přehlídky ceníte nejvíce?

Velká podpora stranických a státních orgánů, vyjádřená i přítomností delegací na nejvyšší úrovni, pomohla nám postoupit v ideovém prohloubení obsahu celé přehlídky. Spojení

MěNV v Hronově s občany dává dobrou základnu pro vytváření společenských angažovaných zájemů přehlídky.

Jaké jsou představy o příštím ročníku přehlídky?

Hovořil-li jsem o smyslu ochotnické práce, hovořil jsem také o perspektivě. Příští rok slavíme 25. výročí Vítězného února. Tim je dána obsahová orientace jednoznačně. Chceme vyjít z dobrých zkušeností

z letoška a rozvíjet šířeji výstavní činnost, agitační práci i v souvislosti s akcemi zájmové umělecké činnosti. Chceme poskládat všem účastníkům hlubší pohled na náš kraj, rozšířovat internacionální kontakty našeho amatérského divadla. Představu příštího ročníku bude však realizovat v první řadě socialistické amatérské divadlo. Takové budeme podporovat všemi prostředky, které máme k dispozici.

Rozsah mimodivadelních akcí na JH 72 hrozí zcela pohltnout akce divadelní. K této všeobecné tendenci se připojila i skupina redaktorů Zpravodaje. Když (ša) prohlásil: „I my budeme hrát!“ předpokládá jme, že konečně splní svůj sňb a sevíči s námi Zlého je- lena. Ale (ša) přinesl šachy.

Dámský gambit

Jak už bývá na Hronově zvykem, dlouho se bouřilve disku- tovalo, sehraje-li se turnaj, si- multánka nebo zápas o titul misra Jiráského Hronova. Jak už bývá na Hronově zvykem, nedohodli jsme se.

Královská hra začala přesně v 16.00 (našeho času). Po kon- zultaci se svou sekundantkou zaháil (ek) tahem pěšce. Od samého začátku začal produ- kovat razantní, útočnou hru, pro něj ostatně typickou. (ša) se dlouho nemohl rozhodnout, ja- kou obranu zvolí, proto vy- zkoušel postupně všechny mož- né varianty. S jemným humo- rem, který tak dobře zná naši čtenáři dal už v devátém (!) tahu šach. (ša), využívaie zku- šenosti ze své praxe udělal ně- kolik rošad. Ale královna blá- ho šachovala a šachovala.

Sycení celý týden divadlem, přijali jsme hudbu Bachou, Mozartou, Dvořákou, Frimlo- va a dalších, jako silný ne- všední emotivní zážitek, za kte- rý Vám, Hronovci a Jaroslave Šimku, srdečně děkujeme.

—We—

(krd)

Hronovský zážitek

Nevyšepatelná je ochota a pozornost hronovských přátel ke svým hostům. Krásně jsou chvíle přátelských posezení při nejraznějších příležitostech.

Jedna z takových se vyskytla v pátek odpoledne, kdy pro- střednictvím našeho loňského hostitele v Učňovské škole Li- bora Kubiny s manželkou a dí- ky spontánnímu souhlasu mí- stopředsedy MěstNV s. Šika za- hrál nám, Středoečchům, v o- bradní síni MěstNV na elektro- fonické varhany Jaroslav Šimek učitel LŠU z Police n. Met. U- možnil nám zároveň popřát v důstojném prostředí hodné dal- šího životního a divadelního elánu nejstarší člene naší de- legace, Kláře Emingerové, při jejím životním jubileu.

Sycení celý týden divadlem, přijali jsme hudbu Bachou, Mozartou, Dvořákou, Frimlo- va a dalších, jako silný ne- všední emotivní zážitek, za kte- rý Vám, Hronovci a Jaroslave Šimku, srdečně děkujeme.

(pp)

Ty, který odcházíš...

Mám rád když představení vzbudí velkou nevělu určité skupiny diváků. Představení Hry člověka a Kuka (stále nevím jak to přeložit, snad podle originálu Prohrabovači odpadků?) není divadlem, na jaké jsme zvykli. Přesto je divadlem v tom pravém slova smyslu, schop- ným evokovat představy hlubo- ce lidských životních prožitků. Tatabáňské divadlo se k nám obrací přímo a nehraje tu roli jen centrální umístění divadel- ního prostoru. Strhuje nás svým vnitřním zápletem, kdy v celé skupině každý herec pro- žívá své vlastní drama, a ve vztahu k pohybu mechanismu vzniká z těchto dvou polů ná- pětí. Nechci problematizovat maďarské představení, mohli bychom klidně o Hrách člověka říci. Že jde o pásmo průprav- ných etud, jejichž montáž však jde za hranice pouhé přípra- vy. Režisér rytmičuje předsta- vení v přesně propočítaných vnějších prvcích, je proto zá- konité, že vnitřní napětí a ryt-

Snímek z maďarského představení v hronovské Slávii připomínáme večer- něji diskutované odpolední vystou- pení.

ROZLOUČENÍ

Dnes v dopoledních hodinách se maďarský divadelní soubor z Tatabány, který na večerším odpoledním i večerním před- stavení vystoupil s inspirovanými inscenacemi, rozloučil s Přípravným výběrem 42. JH. Setkání se uskutečnilo ve Sta- ropadolské hospodě u nádraží. Všichni diváci, kteří zhlédli večerjší představení souboru, obdivovali národní tempera- ment i hereckou připravenost kolektivu. Loučíme se s vámi, přátelé a děkujeme.

Vzpomněla si prof. Klementina Rek- torisová u příležitosti dnešního uve- dení Barčovy Matky na první české představení. Tak tedy: po skončení druhé světové války byla v Praze zru- šena německá divadla. Mezi nimi by- lo i Kleine Bühne (to je budova dneš- ního Ústředního loutkového divadla v Praze na Gorkého náměstí). Na tom- to jevišti uvedl tehdejší významný ochotnický pracovník O. Minařík se svým souborem český překlad u nás skoro neznámého slovenského drama- tika Julia Barče-Ivana: Matka. (Hra se hrávala pod názvem Mami).

kam dnes • kam zítra • kam

Sobota 12. srpna

- 15.50 Odpolední představení hry J. Barče-Ivana Matka
- 17.50 Vystoupení dechové hudby z Červ. Kostelce
- 18.50 Setkání poroty a pořadatelů
- 19.00 Večerní divadelní představení hry Matka
- 20.00 Taneční zábava v autokempinku Dřevíč
- 21.00 Taneční večer ve Slávii
- 22.00 Slavnostní zakončení 42. JH
- 23.00 Beseda patronů se souborem v malém sále JD

dnes • kam zítra • kam dnes

Hronovské minutky

Stěží bychom věřili, kolik divičích se lidí se do Hronova vejde. Divičích se proto, že jsme nejednou byli svědky toho, zda slovo divadlo má souvislost s pojmem diviti se nebo divati se. Ale to by nebyl základní problém, kolem něhož by se měla točit nesmělá úvaha o hronovských minutkách. Spíše se někdy dívíme vzápětí po té, co se díváme kolem sebe. A třeba i na minutky. Je to zvláštní jen se dívat, jako by k něčemu jinému

nesloužily, ale jak všichni víme, to je omyl. A brzy bývá napraven zdravou chutí, v Hronově podporovanou zdravým podhorským vzduchem a jistě nám dá každý za pravdu, řekneme-li, že nejen jim.

Mnozí z našich čtenářů jistě pochopili, o čem je vlastně řeč - o společenských místnostech, v nichž se člověk restauruje, o restauracích. Tak každý z nás jistě nevynechá příležitost okusit skvělé pečivo vycházející z tajuplné podzemní dílny hronovské učňovské školy, kde kraluje mistr cukrář pan Zima. Hovořit o pěkně vysokém a nadýchaném bifteku s opékanými brambory a obilnou je snad zbytečné. Ale v prostředí, v němž se odává, charakterizovaném brilantní obsluhou, která snad splní i to nejtajnější přání ještě než bylo vyřčeno, to je jeden z kladů Hronova. Před nedávnem tu probíhala soutěž v oboru kuchař číšník a hosté konstatovali, že v cenové skupině III. jsou obsluhu na úrovni druhé skupiny. Tento fakt jistě zaslouží pochvalu. (ek)

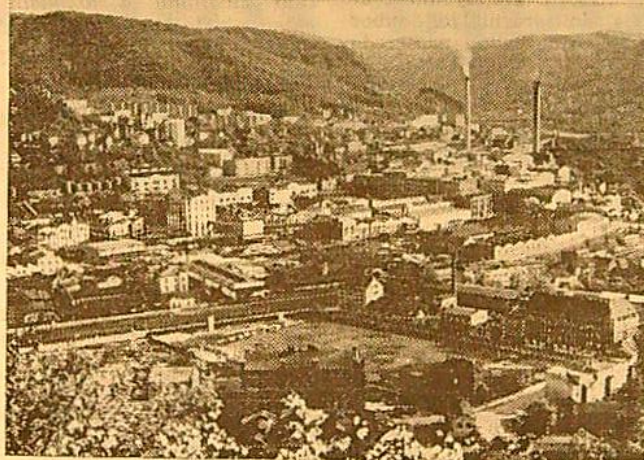
Hronov Devadesátýdruhý

Nechť se čtenář této science fiction nedomnívá, že si počte o tom, jak v roce 2022 staříký dr. Rouček vzdává hold věčně mladému Klicperovi. Nikoliv. V té době NEBUDE POROTCŮ! Nebude subjektivních, myšlicích se, zbytečně lidských porotců, protože ochotnická představení budou hodnotit POČÍTAČE.

Na jevišti Jiráskova divadla budou instalována elektronická čidla, která budou snímat a zaznamenávat všechny složky divadelních představení do nejmenších detailů na velkokapacitní média (magnetické disky) velkého samočinného počítače, pracujícího v reálném čase. Programy, vypracované týmem programátorů v čele s Jaroslavem Šindelářem, zpracují data a složitým matematickým výpočtem (faktorovou analýzou) vyhodnotí základní faktory tj. znaky díla a zkonfrontují je s normou. Zatímco dnes sedm porotců analyzuje inscenaci dvě až tři hodiny, počítač BRAIN 100 (ochotníky důvěrně nazývaný Brejnek) provede o mnoho kvalitnější a nesrovnatelně objektivnější analýzu za šest vteřin. Diváci budou znát správné stanovisko ještě dřív, než dotleskají hercům.

Nebude o čem diskutovat, leda snad o tom, je-li výhodnější použít k rozboru metody kritické cesty namísto už zmíněné faktorové analýzy. Jako každý rok bu-

de i tentokrát přitahovat účastníky přednáška A. M. Brousila o nejmodernějších heuristických programovacích jazycích. Jen staromilec Petr Průša bude ve Zpravodaji otiskovat dál své soukromé názory na hronovskou představení.

STÍNY VČEREJŠKA

V blízkosti Hronova se opět zjevil kulový blesk ži- vel těžko ovlivnitelný, jehož příchod můžeme předpokládat jen nepřesně. Zato důsledky bývají ihned patrné. Ano. Zhasne totiž kdejaká žárovka, kromě nouzového osvětlení ve Slávii a pakliže se rozsvítí celý Hronov včetně výkladu s obuví, zůstane zcela jistě bez proudu učňovská škola a ZDS, kde zasedá porota. Včera právě proto začala dlouhá cesta za světlem po opačné straně hronovského náměstí. Ještě, že máme psací stroj v kuřiku. Ale jakmile jsme došli, ve školách rozsvítili. Běželi jsme tedy zpět a kupodivu,

sotva jsme stačili usednout a vydechnout, opět bouře smíchu - z vinárny, to shromáždění ochotníci radostně zažehovali svíčky. A tak tedy vznikla předposlední Zpravodaj letošního Jiráskova Hronova - potmě. Omlouváme se proto všem, kteří snad byli uraženi nepřesností statistiky našich vlastních chyb uvnitř čísla. Domníváme se, že tento nedostatek bude vyvážen Zpravodajem, který se o celé dvě strany rozrostl. Ještě jednou tedy opakujeme: Tak jsme pracovali a těšíme se v příštím čísle po večerním představení naslédanou - a potom už...

NON STOP

Omylem se stalo, že namísto tajemník ideologického oddělení KV KSČ Středočeského kraje s. Stanislav Kofroň, jsme otiskli zástupce KV SSM. Věříme, že nám promine s. Kofroň i autor článku Diskuse Středočechů, uveřejněného v čísle 9.

Naše spolupracovnice Markéta včera v pozdních nočních hodinách přijela z Mlázovic, doprovázena třemi snědými muži. Podařilo se nám seznámit pospíchající skupinku s ochotníkem Karlem, který po setkání toužil. Odjeli tedy čtyři. Znamená to také, že výpadek elektrického proudu měl tentokrát na svědomí někdo jiný a vzhledem k tomu, že jsme nemohli pracovat vycházíme v rozšířeném vydání.

Napsali jsme po návštěvě Jiráskova muzea, o pěkně upravené výloze, kterou neupravilo Jiráskovo muzeum, ale jeden z členů propagačního kolektivu, mladý výtvarník Slon

Zpravodaj 42. Jiráskova Hronova číslo 10. - Vydává přípravný výbor 42. Jiráskova Hronova - Redakce Petr Průša, Milan Marek - Za PV 42. JH A. Křešnička - Vytiskly VČT 13, provoz Hronov